

L'ESCRITOR FRANCÈS HA PARTICIPAT AL KOSMOPOLIS. FRANCESC MELCION

“Harry Hole és tan trampós com Luis Suárez”

Jo Nesbo publica ‘La set’, un ‘thriller’ en què el seu detectiu persegueix un assassí vampirista que ja se li havia escapat

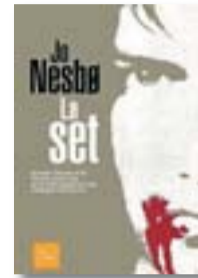
NÚRIA JUANICO

A priori, qualsevol comparació d'un escriptor entre la seva obra i el Barça hauria d'anar lligada a un intent de captar

lectors aficionats al club o bé de demostrar que la literatura i el futbol estan més a prop del que sembla. Però és probable que a Jo Nesbo no li passés pel cap ni una cosa ni l'altra quan ahir, al festival Kosmopolis, va afirmar que el seu protagonista, Harry Hole, “és com Luis Suárez, perquè tots dos són igual de tramposos”. Ho deia en referència al penal “provocat” pel futbolista perquè el Barça tingués l'oportunitat de fer el cinquè gol al PSG durant la històrica remuntada del 8 de març.

L'autor noruec, que es confessa fan del Barça, justificava així la manera de ser del detectiu que apareix a les seves 11 novel·les i que es caracteritza pel seu caràcter sorrut, competitiu i tenaç. A *La set* (Proa / Reservoir Books), Harry Hole serà feliç per primera vegada gràcies al fet d'haver-se casat amb la Rakel i d'haver-se apartat de la seva feina d'investigador, però la tranquil·litat no li durarà gaire. “No té talent per a la felicitat, ell espera que li passin coses dolentes”, explica Nesbo, que defineix l'existència del detectiu “com si caminés per sobre d'un llac amb una fina capa de gel que es pot trencar en qualsevol moment”.

La pedra que esquerdarà el gel i submergirà el protagonista en les aigües de la maldat serà la mort brutal i sanguinària d'una advocada dedicada a ajudar víctimes d'abusos sexuals i violacions. A partir d'aquest crim, la policia investigarà un assassí en sèrie que es beu la sang de les seves víctimes i al Harry se li presentarà un dilema: escollir entre la família que estima i la feina que odia. “Paradoxalment, tri-

LA SET
JO NESBO
PROA / RESERVOIR
BOOKS
TRAD. M. SALVANY I
N. PARÉS
672 PÀG. / 19,90 €

arà la segona opció i passarà a formar part de la investigació”, avança Nesbo, que atribueix la decisió del detectiu “al sentit del deure i a una mena de reflex social per donar significat a la seva vida en un context més gran” i que compara amb les experiències de soldats i astronautes.

Contes de fades per a adults

El germen de *La set* va aparèixer quan Nesbo es trobava en una cel·la psiquiàtrica buscant idees. “Vaig topar amb la síndrome de Reinfeld o vampirisme clínic, que s'atribueix a aquelles persones amb un impuls sexual o físic per beure sang”, recorda l'escriptor noruec, que ha venut més de 33 milions d'exemplars dels llibres de Harry Hole arreu del món. Aquesta set de sang és el motor que empeny l'assassí, que al detectiu ja se li va escapar una vegada, a queixalar les seves víctimes amb una dentadura de ferro.

De la mateixa manera que el protagonista i Luis Suárez comparteixen similituds, Harry Hole i el vampirista homicida tampoc són gaire diferents. “Els assassins en sèrie tornen a cometre crims perquè no estan satisfets amb l'anterior. Busquen l'assassinat perfecte”, precisa Nesbo, que atribueix al detectiu “la mateixa set per investigar i caçar els homicides”. Malgrat la foscor omnipresent en les novel·les de Nesbo, l'escriptor considera que les seves històries intenten descriure situacions en què tot té sentit. “No és casual que tendim a veure la vida com una obra literària. Això és el que busca la gent i els reconforta”, defensa l'autor. Des del seu punt de vista, la seva feina consisteix a construir aquestes situacions; en definitiva, a “escriure contes de fades per a adults”. ♦♦

n'arriben informacions espantoses, com ara els experiments nuclears o els atacs informàtics. És una realitat absent i alhora molt present”.

Echenoz no té gaire simpatia pel “líder suprem”. Al llibre en fa aquest retrat: “Rabassut i panxut, cap ovalat galta plè homotètic respecte a un voluminós cos oval –ou d'ànec sobre ou d'estruç sense cap

“ARA ESCRIC AMB MÉS LLIBERTAT I MENYS RÀBIA QUE A LA DÈCADA DELS 80”, AFIRMA

mena de coll que fes de transició–, avançava amb pas obstinat, postís, i com el seu estimat pare líder compensava la poca estatura amb tapes gruixudes damunt de les quals caminava balancejant els braços lluny del cos”.

La crisi de la ficció

Jean Echenoz va debutar el 1979 amb *El meridià de Greenwich*, que tot i aconseguir una repercussió crítica notable va vendre només un miler d'exemplars, una xifra que en el mercat francès és irrisòria. “En aquells moments la novel·la era un gènere que estava cansat i no se sabia gaire bé cap on anava –diu–. Havia pres una deriva massa teòrica i avantguardista. En aquell paisatge

em sentia incòmode”. Per escapar d'aquell atzucac, Echenoz llegia molta novel·la negra, francesa i nord-americana. “La forma de la ficció policial va ser molt important per a mi –assegura–. També el cinema”. A *Cherokee*, una novel·la negra esquitxada d'ironia, hi havia la recerca d'una esposa infidel, d'un llo-ro desaparegut i dels fonaments d'una fortuna. Aquest va ser un dels camins narratius que Echenoz va emprendre, i en el qual va reincidir a *Lac* i *Rubias peligrosas* (1995), en què desapareixia una cantant que havia interpretat –entre d'altres– la cançó *Excessif*, igual que la Constance d'*Enviada especial*. “M'agrada construir petits ponts entre novel·les –afirma Echenoz–. Ara escribo amb més llibertat i menys ràbia que a la dècada dels 80. Amb el temps he vist que la crisi de la ficció és cíclica. Cada trenta anys diem que la novel·la està acabada. Són onades regulars que arriben i se'n van”. Quatre dècades després de debutar, el novel·lista segueix sense saber “d'on ve la curiosa pulsio d'escriure i la necessitat d'omplir pàgines”. Afegeix, amb el posat seriós que no abandona pràcticament mai, com a mínim davant un periodista: “He arribat a la conclusió –provisional– que el motor de la meua literatura és el llibre imaginari que voldria escriure i que mai no aconseguixo fer”. ♦♦

PERE VIRGLI